

În secolul nostru e foarte greu să știi de ce suferi.

Dacă întrebi părinții, dacă te duci la preot, dacă te ascultă medicul... e inutil. Poți obține păreri, sfaturi, în general incertitudini. Vei auzi că cineva a auzit, sau că a văzut într-un ziar, sau că așa a făcut cineva, sau că el a avut și că s-a vindecat, ca știe pe cineva care...

E curios că paralel cu avalanșa de informații specifice secolului vitezei, radio, televiziune, publicații, circulă informația așa zisă din gură-n gură.

De ce bunul pentru toată lumea a nu e bun pentru mine?

De ce răul pentru toată lumea nu e rău pentru mine?

De ce EU individul, sunt un caz special?

De ce suspectez sfaturile părinților, aleg riturile religiei și iau medicamentele prescrise de medic după inspirații personale?

Cred că informația a săpat în mine neîncrederea.

Informația și neîncrederea au zdruncinat adevărul.

Întâi trebuie să fie de vină cantitatea informației. Se găsește peste tot, pe stradă, în vitrine, în chioșcuri, în librării, în magazine, în cinematografe, la școală, la muncă, acasă pătrunde prin aparatul de radio, prin televizor, prin fereastră, prin ziduri...

În afară de această informație fabricată și dirijată către individ mai acționează și informația de la individ la individ, o informație prelucrată cu o oarecare personalizare. Această informație poartă amprenta unei confruntări și are caracter de analiză și sinteză, nu discut aici minciuna sau deformarea voită sau involuntară.

De ce această informație individuală este mai ușor însușită, de ce este căutată? Cred că este o dovadă de dezordine în asimilare și sistematizare, bibliotecile creierului nostru nu mai suportă greutatea cărților și s-au prăbușit. Când avem nevoie de o carte alergăm la vecin, a mai ușor s-o împrumuți decât s-o cauți în maldărul de cărți răvășite și dacă vecinul îți povestește cartea e și mai bine.

Să fie oare gustul mâncării deja mestecate?

M-am întrebat de multe ori dacă este lene sau oboseală, dacă consumăm informația ca țigara care lasă în urmă doar fum și scrum.

Am aflat că pentru o idee se consumă cam 40.000 de acizi. Ce se consumă pentru memorare? Există posibilitatea să faci economii, să consumi puțin cu randament mare? Există bibliotecari care alegă puțin și bibliotecari care gâfâie tot timpul? Pentru consultarea câtorva cărți, pentru întocmirea, fabricarea unei idei, căutatul dezordonat în biblioteca imaginară poate distruge mai multe zeci de mii de acizi? Sau alunecând ușor pe scaun bibliotecarul renunță și telefonează la vecin?

Cuvântul este acțiune și acțiunea este descrisă de cuvânt. Cuvântul poate stimula acțiunile altor persoane, cuvântul scris rămâne lege, ordin, acțiune în viitor. Omului îi este frică de cuvânt, numele lui Dumnezeu nu trebuie pronunțat. Cuvântul este astăzi peste tot. Câte cuvinte se aud pe zi? Câte cuvinte trebuie și câte sunt inutile, câte cuvinte înregistrează bietul bibliotecar, unde să le claseze, când vor mai trebui?

Suntem bolnavi de vorbe.

18 Apr. 1973 Geneve